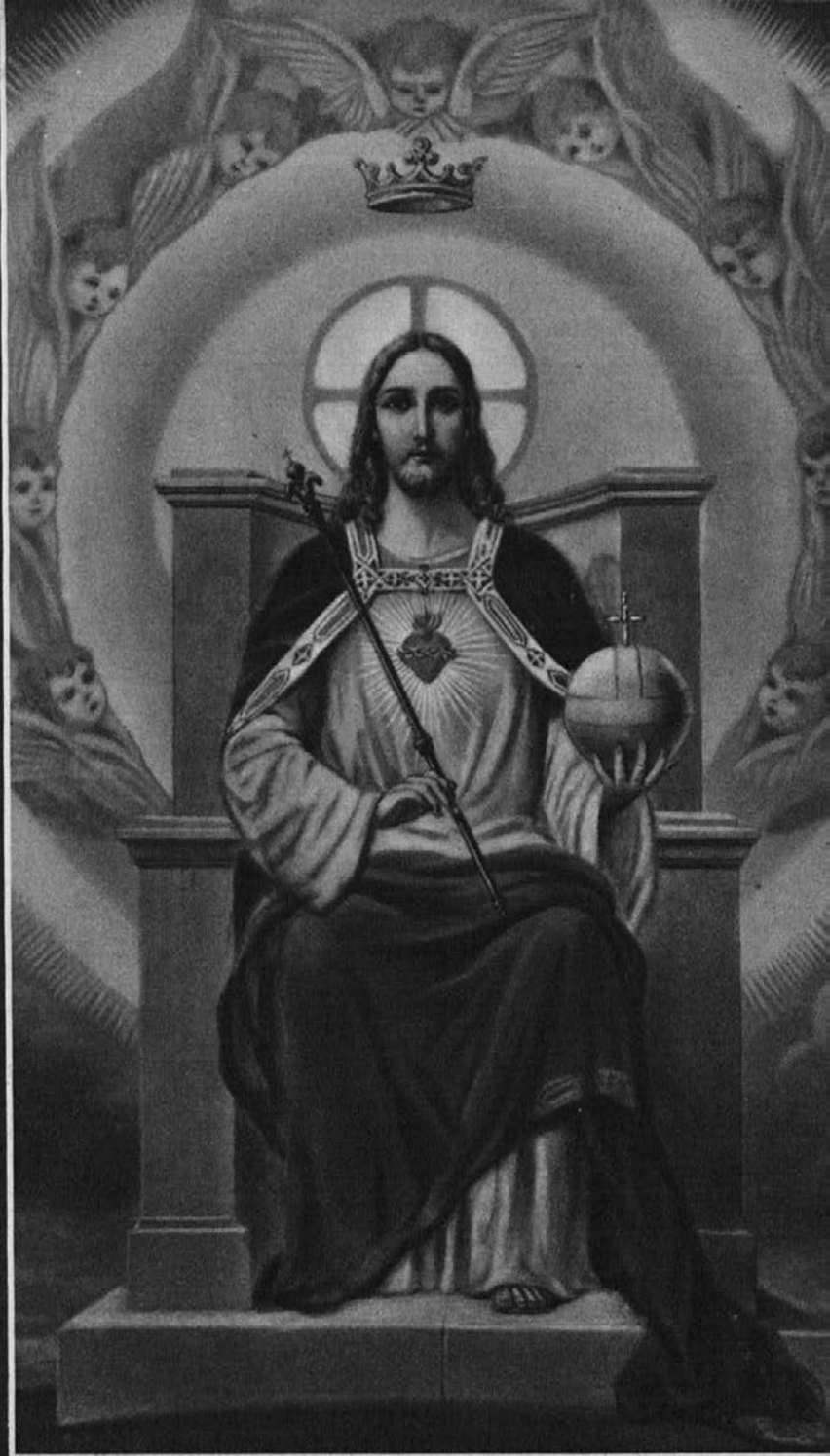

JUNIJ 1938

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am.cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. št. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), Via dell'Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, USA.

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« opravijo afriški škofje in misijonarji

letno 500 svetih maš.

Naše slike v bakrotisku.

1. stran: Jezus, Kralj vesoljstva.

4. stran: Notranjost siromašne misijonske cerkvice v Afriki.

Za najpotrebnejše afriške misijone: Nabrano na sedmini † Al. Cuček v Bišu din 53. Pristrčni Bog povrni!

Nabavite si

**podobo presv. Srca Jezusovega,
kot jo vidite na nasprotni strani.**

Velikost 25×37 cm, cena s poštnino 7 din.

Velikost 37×50 cm, cena s poštnino 12 din.

Zlasti priporočamo te lepe podobe za posvetitev družin. Pri naročilu 10 ali več izvodov skupaj 20% popusta. Naroča se: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.

Devetdnevnice

in druge posvetilne molitve v čast presv. Srcu Jezusovemu.

1 izvod 1 din; 10 izvodov 8 din; 100 izvodov 80 din.

To lepo knjižico bi moral imeti vsak častilec presv. Srca Jezusovega. Takoj si jo naroči za mesec junij.

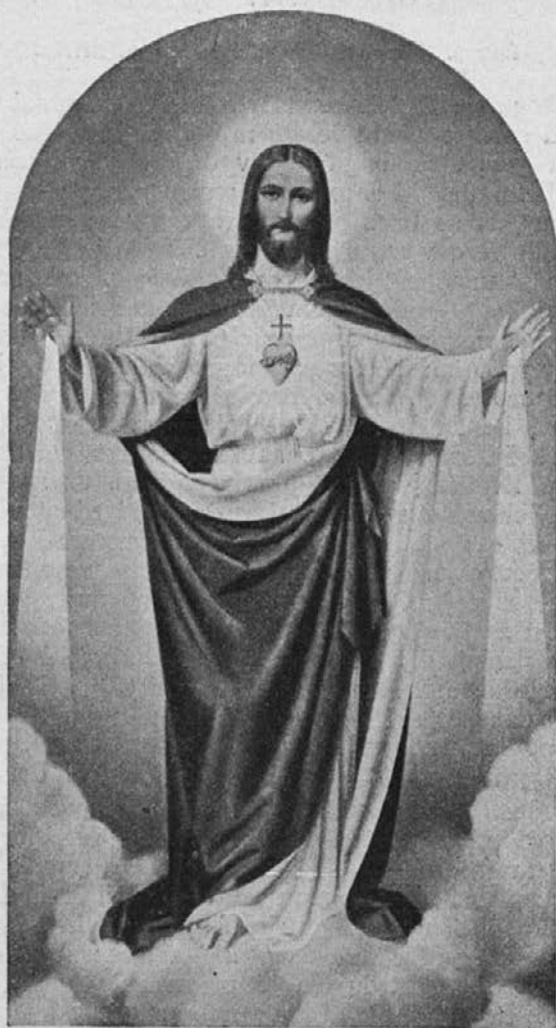
Naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana.

SPOMIN NA UMRLE.

† Alojzij Čuček, Sv. Volfenk. — Franc Renner, Prevalje. — Franja Tehovnik, Vič. — Marija Fantoni, Ljubljana. — Marija Kolar, Velenje. — Alojzij Dimnik, Mojstrana. — Marija Hribnik, Škofja Loka. — Dora Fajfar, Železniki. — Jože Žnidaršič, Sv. Marjeta. — Liza Drašak, Studenci.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Stw

Blagoslovil bom domove
kjer se bo častila podoba
mojega srca.

Kakor sv. Pavel.

Piše p. Mihael Musso, misijon Iringa, Afrika.

Kakor sv. Pavel, tako se tudi misijonar zgrozi v duhu, ko pred seboj zagleda veliko mesto, pogreznjeno v temo zmot in greha. Kako ga boli v duši ob misli na toliko neumrljivih duš, ki žele božje resnice, in pa na peščico kristjanov, ki so brez pravega varstva med pogani, tako da je njih vera v resni nevarnosti. Tako je tu pri nas v Iringi: mohamedanci imajo svoje mošeje, protestanti svoje molilnice, katoličani pa nimajo kraja, kamor bi se zbirali k molitvi, katehumeni nimajo šole, kjer bi se jim razlagal božji nauk. Ako misijonar kdaj pride v ta kraj, mora hoditi 3 ure, da more svojim vernikom opraviti sv. mašo; nima pa, kamor bi glavo položil, prav tako kot nekoč njegov božji mojster. Res: prositi mora za streho sebi, božjemu Zveličarju in svojim vernikom. Jezus prebiva tu v betlehemski revščini v prostoru, ki ni mnogo večji kot je bil betlehemski hlevček. Je to namreč delavnica nekega čevljarja. Ljubi Bog naj povrne temu možu, ki vsak mesec enkrat izprazni svoje stanovanje, ga osnaži in okraši za svojega Boga in služabnika njegovega. Tu se zbero kristjani k službi božji, vneti sicer, a revni kot njih božji Učenik. Med zamorci so ob taki priliki pomešani Goanezi, Mavricijani, Seyšelani, Indijci s svojimi otroki, potem Francozi, Nemci, Angleži, med temi en uradnik v visoki službi, ki je res lep zgled drugim kristjanom.

Vprašali boste, zakaj nimamo lastne cerkve, lastne šole. Celo mohamedanci in protestantje tako sprašujejo. Vzrok temu so birokratične zapreke. Ko bomo te odstranili, potem upamo, da bodo nastopili boljši časi. A zdi se, da nam bo treba zavzeti utrjeno trdnjavo, in šele potem se bo odprla pot v delokrog, ki ga sicer zavzemajo le mohamedanci. Ta trdnjava je prazna blagajna: denarja nimamo. Mislim, da Bog čaka z nami zato, da imajo dobra srca prilike, da si nabirajo zasluženja, ko sodelujejo pri apostolatu za misijone. Kdo sliši in razume božji klic? Vstani in pomagaj, da prodremo s krščansko blagovestjo v kraje, kjer gospodujejo do sedaj mohamedanci. Trojni načrt imamo pred očmi:

1. V središču prefektуре, kjer imajo sedaj le krive vere svoja svetišča, moramo postaviti lepo cerkev.

2. Našim katoličanom in katehumenom, ki so v največjih nevarnostih za svojo vero, moramo dati zavetja in opore.

3. Napovedati duhovno vojsko zmoti, ki se šopiri po teh krajih, tako da bo končna zmaga na strani Kristusa Kralja.

Še enkrat izrekam milo prošnjo: Prosim, pomagajte naši cerkvi v Iringi na noge!

Moje veselje.

Piše p. Leon Fuchs, iz kongregacije Sv. Duha, misijonar v Angoli.

Zdaj je odšlo vseh 56 dečkov našega misijona na počitnice. Namesto njih imamo 68 katehistov, da z njimi ponavljamo katekizem in jih izučimo v petju in branju evangelija. Potem bodo opravili še duhovne vaje. Vsi so pridni, srčni in pobožni. To je naša katoliška akcija, ki jo sv. oče tako zelo priporoča. Brez njih bi v teh misijonskih krajih malo opravili.

Včeraj sem imel zunaj na deželi preizkušnjo z otroki, starimi 3 do 10 let. Čudil sem se in kar ganilo me je, ko sem videl, kako dobro znajo molitvice in poglavitne resnice katekizma. Prav ljubki so ti mladi in nedolžni zamorčki. Pogosto pridejo otroci od 5 do 7 let k meni k spovedi. Na pamet mi povedo vprašanja in odgovore iz katekizma, ki se nanašajo na najsvetejši zakrament, in pristavijo potem: »Vidiš oče, da dovolj znam, da lahko prejmem Jezusa v sv. hostiji. Ob zadnji veliki noči nisem smel k sv. obhajilu, do prihodnje velike noči je pa še dolgo... Oče, zakaj vedno praviš otrokom, da naj počakajo do prihodnje velike noči?« Kako bi mogel biti človek trd ob toliki veri in preprostosti in jim braniti k Onemu, ki je sam rekel: »Pustite male k meni in ne brinite jim...?« Nekateri so kar iznajdljivi, da bi dosegli, kar želijo. Kar skupaj s svojim botrom pokleknejo k obhajilni mizi in da bi bili videti večji, stojе... Pater se pa dela nevednega.

Kaj pa šele starčki in stare mamice! Ti so šele iznajdljivi, da bi čimprej mogli k sv. krstu. Zapazili so, da mora biti kdo hudo bolan, pa ga krstijo in mu dajo ime, ki si ga je sam izbral. Naslednjo nedeljo pa pridejo v misijon k spovedi in sv. obhajilu.

Misijonar med ljubimi zamorčki.

Tekom tega leta smo mogli skleniti 40 zakonov. Ti so nam poročstvo za dobre družine in podlaga prihodnjega krščanskega rodu.

Tako vidite iz tega, da ima misijonar poleg svojih skrbi tudi mnogo veselja in tolažbe.

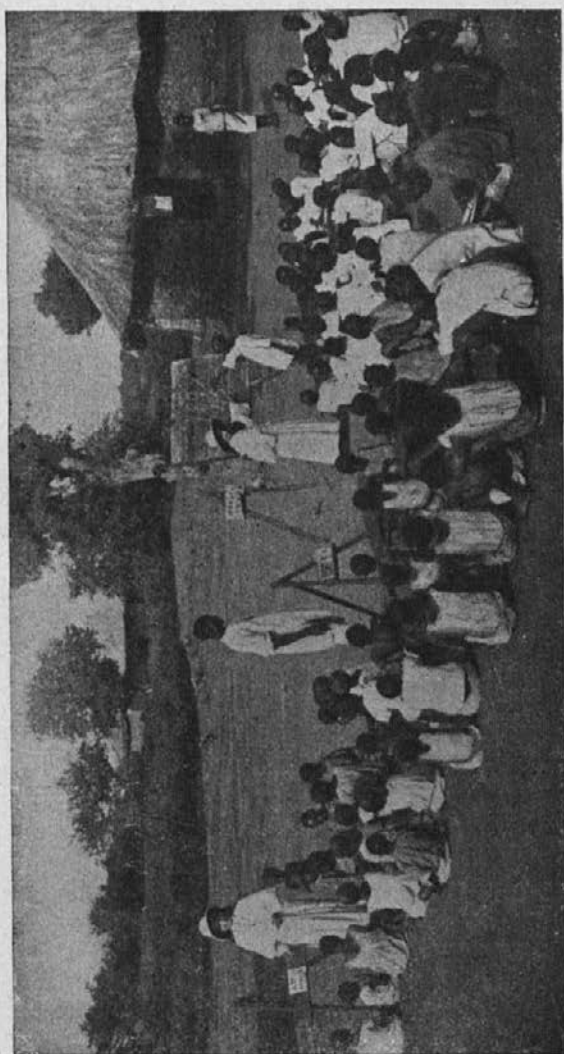

Zopet novo podjetje.

Piše p. Zabdyr D. J., misijon Kikuni, Rodezija.

Ko smo bili v največji potrebi, ste se nas spomnili. Ljubi Bog naj povrne vsakemu dobrotniku posebej. Vaša podpora me nagiba, da bom še več in še bolj goreče molil za dobrotnike Klaverjeve družbe. Pa tudi pogum mi daje za nadaljnje misijonsko delo, kot se spodobi jezuitu, učencu sv. Petra Klaverja.

Od marca do takrat, ko se deževna doba začne, sem vedno na potovanju. Preteklo leto sem obiskal 18 manjših šol, dve notranji šoli v zavodih in 10 manjših župnij. Zavodi po okoliših so nekaj novega; nastali so zaradi revščine. Zavoljo posebnih okoliščin moremo v glavnem misijonu vzgajati v zavodu le one dečke, ki so dva razreda že dovršili. V vaških šolah je zaradi nerednega obiska šolskih otrok (čemur pa niso otroci sami krivi) zelo težko pripraviti otroke za 3. razred. Dečki, ki se v zavodih vzgajajo, bodo kdaj še prav dobri učitelji. Teh pa mnogo ra-

Zamorska šola na prostem.

bimo, ker je v tukajšnjih krajih polno krivoverskih sekt. Tako sem prišel na misel, da bi ustanovil po okoliših internate. Spisal sem pravila hišnega reda in jih dal potrditi svojim predstojnikom. Tudi učiteljem sem jih prebral. Vsem ugaja moj načrt in pravijo, da je to kar potreba časa. Gospod superijor sicer trdi, da so pravila

precej stroga, toda ako se bodo gojenci na hišni red navadili, jih bo potem lahko vzgajati.

Zdaj je bilo treba nekaj ukreniti še za stanovanje za 20 dečkov internata. Na stavbišču je poslopje z nekaj sobami, ki nam ga je bil podaril pred leti neki Evropejec. Tu smo začasno nastanili dečke; ljudje so nam pa pomagali do petih koč. Delo so nadzirali učitelji. Na drugem prostoru so že dotlej stale štiri slamnate kočice, ki smo jih podrli in postavili nove iz žgane opeke.

Zdaj imamo že 52 gojencev. Vsi smo zadovoljni: učitelji, učenci in vlada. Obiskala sta nas šolski nadzornik in ravnatelj državnega vzgajališča, da si na lastne oči ogledata naše začetke. Oba gospoda sta mi darovala več predmetov, ki se rabijo pri šolskem pouku. Povsod sta hvalila našo zamisel in podjetnost. Zadnje dni se mudi tukaj profesor metodike angleškega misijona, da se pouči o naši vzgojni metodi in ustroju naših internatov.

Uspehi naših zavodov v okoliših se že kažejo. Konec prvega leta je 10 učencev napravilo izpit in vstopilo v učiteljišče v Chicuni. Starejši dečki, ki bi se radi izobrazili, a jih ne morem sprejeti v šolo v Chicuni, ostanejo še v zavodih okolišev in je upanje, da bodo obenem z dijaki iz Chicuni delali državne izpite. Potem bi nekatere postavil kot katehiste, drugi pa bi dobili kako drugo primerno službo.

Pa še neki drug namen imam pri svojih internatih. Tu naj se vzgoje dečki trdnih značajev, da bodo kedaj voditelji po posameznih vaseh in pomočniki učiteljev in misijonarjev.

Ko sem se vrnil s potovanja,

sem našel na svoji mizi dva zavoja novega katekizma. Prisrčno se Vam zahvaljujem v svojem imenu in v imenu svojih sobratov in katehistov. Molili bomo za dobrotnike, da jim dá Bog obilnega blagoslova in veliko milosti. Ta katekizem nam bo v veliko pomoč. Katehisti ga bodo jemali s seboj v obmejne vasi, ker kristjani, ki so se naučili brati, zelo povprašujejo po tej knjigi.

P. Šikele,

iz kongreg. Sv. Duha, Brazzaville.

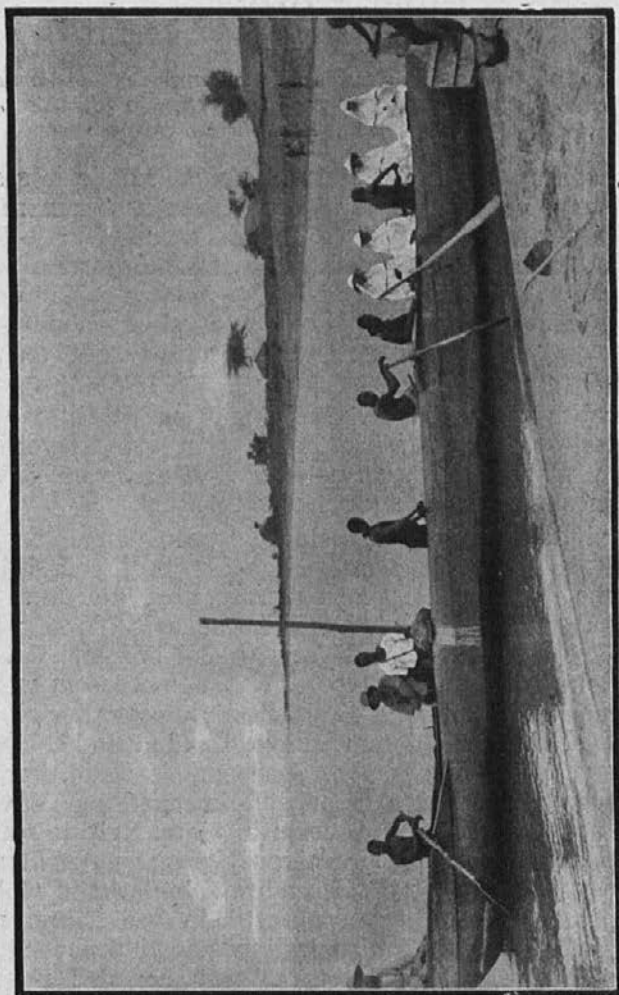
Opat Norbert.

Opat Norbert Weber, ki je mnogo let bil na čelu kongregaciji misijonarjev benediktincev, deluje sedaj kot navaden misijonar v Vzhodni Afriki med zamorci. Njegovo pismo nam je priča, kako je že priletni starček še vedno delaven na svojem mestu.

Prazniške slovesnosti so minile. Opolnoči je bila slovesna služba božja, od 6—9 spovedovanje, potem zopet slovesna sv. maša. Med mojo drugo sv. mašo, ki je bila takoj po polnočnici, sta imela oba patra polne roke dela, ko sta delila sv. obhajilo. Nad 7000 zamorcev se je udeležilo te božične slovesnosti, kar je bilo zelo spodbudno za ljudi, za nas misijonarje pa seveda precej utrudljivo.

V teh dneh sem zvedel veselo novico iz Lindi, da ste mi poslali večjo vsoto denarja. Bog Vam povrni to božično darilo! Med sv. mašo potem sem vso Klaverjevo družbo prav lepo Bogu priporočil. Božični Jezušček naj Vas blagoslovi s svojimi otroškimi ročicami.

Pred božičem sem bil poldrug mesec zdoma in sem se vrnil šele dan pred praznikom. Najprej sem bil v Naugombo, ki Vam je gotovo poznan kraj, kjer sem en teden nadomestoval odsotnega p. Leodegarja. Tu sem postavil oltar v čast sv. Ani, ki sem ga dal iz žgane ilovice lepo izdelati za sestrsko kapelo. V Naugombo sem moral tudi birmovati in potem iti na potovanje v pokrajine okrog jezera Nyassa. Prehodil sem Mango, Lundu, Lituhi, Luilo. Od tu sem prišel v Litembo. Sonce me je žgalo, kar je na takih dolgih potih zelo neprijetno in utrudljivo. Včasih pa sem ves dan prehodil ob dežju in blatu. Malo je manjkalo, da nisem božičnih praznikov preživel na mali zunanji postaji, ker me je 23. decembra zalotila huda ploha, in so potoki doline Luenci narastli in vso dolino poplaveli. Močni možje so mi morali pomagati preko hudo-urnikov. Bila je kaj težka pot. Maševal sem ob 1 ponoči in se odpeljal potem s čolnom na jezero Nyassa, od tod pa po dolini reke Luenli. Sam Bog me je varoval, da sem mogel biti popoldne ob 4 zopet v Litembo, ves premočen, blaten in potan. Pa sem vendarle božične praznike doma prebil, sredi svojih kristjanov, ki se vsako leto tako veselé teh dni. Ne le jaslice, ki lepo ponazorijo Gospodovo rojstvo, te ljudi mikajo, ampak tudi slovesna služba božja gre tem preprostim ljudem do srca in jo prav dobro razumejo.

Misijonska karavana. V izdolbenem čolnu veslajo preko jezera Njasa.

Zdaj po praznikih se bom lotil naše prižnice. Tako bo naša cerkev v Litembo kmalu dogotovljena. Naši zamorci so pri zidanju zelo pridno pomagali, zato so sedaj ponosni na svojo cerkev. Pa saj so je vredni, ker tako radi prihajajo k maši in sv. zakramentom.

Napredujemo.

Piše p. Leodegar, benediktinec, misijon Svete Marije v Mangombi, Peramiho.

Preteklo leto smo zopet na vseh poljih napredovali, zlasti glede zidanja. To je značilno za vse naše mlajše misijone, da se povsod mnogo zida. Naši misijonski bratje vrše na tem polju pravo misijonsko delo s tem, da zamorce privajajo na delo. Zamorca je treba navadno siliti k delu; delo mu je breme in pokora. Treba mu je torej z zgledom in od blizu pokazati, da ima tudi delo višji pomen in da mora človek vesel in rade volje vršiti svoje delo.

Pravijo, da imajo bratje v deževni dobi najmanj dela, toda to leto je bilo drugače. Treba je bilo dozidati hišo za sestre, vzdati oboke in sploh zgladiti in pobeliti notranje prostore. Ob takem delu je deževna doba minila kot bi gor pogledal. Komaj pa je nastopilo lepo vreme, smo začeli prezidavati našo hišico, kjer smo stanovali, da postane gospodarsko poslopje. Kjer je bilo treba vzdati obok, je bilo treba vse zidovje nekoliko dvigniti. Kuhinjo in shrambo smo na novo prizidali. Namesto s travo smo jo pokrili z opeko. Med posameznimi trakti smo napravili pokrit prehod, vse skupaj pa smo ogradili z zidom, da je nastala prava klavzura.

Lani so mi poslali novega brata iz Evrope. Tega je bilo treba šele priučiti našim razmeram. Ko pa se je nekoliko privadil, so ga spet odpoklicali; jaz pa sem dobil iz Evrope zopet novince, ki ga je bilo treba zopet privajati. No, pa je kmalu vse razumel in se prav dobro obnaša. Bil je brez brade — o takem pa pravijo zamorci, da nič ne zna. Toda kmalu so umolknili, ko so videli njegovo delo. Čeprav je bila grozna vročina, je osemkrat toliko naredil ko zamorec njegovih let in pa tudi vse bolje. Pravkar smo bili dovršili dom za sestre, ko pride oče opat na vizitacijo. Zelo se je čudil, kako smo mogli v osrčju Afrike vse to izvršiti z domačimi močmi in z domačim materialom, in to v tako kratkem času.

Poslopje pa s tem še ni gotovo, ako stoji zidovje in streha. Dokaz temu je bil brat Totnau, ki je v decembru lani izpolnil svoje 68. leto. Da ste ga videli, kako je vse leto neumorno mizaril in tesaril in si niti opoldanskega oddiha ni privoščil. Tu se je videlo, koliko dela je treba, da se nova hiša znotraj opravi, da se napravijo okna,

vrata, postelje, stoli, mize, skratka: prav vse, do zadnjega obešala in zadnje police nad vrati. Hotel pa je izvršiti vse lepo in trdno, ker ni bil površnež. Tako je sedaj razen nekaj malenkosti vse izvršeno.

V Mtaudasi je sedaj 100 kristjanov. To je bilo trdo delo z njimi. Očividno je tu na delu priprošnja sv. Terezike. Bogato siplje rože z nebes na svoje varovance. V Mbambaby nam je vlada prepovedala zidavo šole brez kakih vzrokov, pa imamo vendarle že 30 otrok in prav toliko odraslih pri pouku. Ne bo dolgo, ko bomo le imeli šolo. Prosim, molite še Vi, da se nam posreči izpreobrniti Nyasase, da se nobena duša ne pogubi, ampak vsakdo najde pot k Očetu v nebesa.

Pri nas v Kumbo ni brezposelnih.

Poroča misijonska sestra v Afriki.

Naš poklic tukaj je v prvi vrsti strežba bolnikom. Ena od sester je zaposlena v otroškem vrtcu med samimi zamorčki. Po veliki noči je neka druga sestra prevzela v oskrbo prav najmanjše in poučuje v prvem razredu. Pozneje bomo ustanovili neke vrste gospodinjstvo šolo, kjer se bodo odrasla dekleta izobraževala za poklic gospodinje in matere. Ljudstvo je siromašno in dušno in telesno zanemarjeno; zato bo treba pri deklicah temeljitega pouka. Zlasti jih bo treba učiti, kako se otroci vzgajajo. Zato pa treba, da bodo same najprej dobre matere in gospodinje. Te bo vzela v šolo tretja od naših sester.

Tako bo vsaka sestra imela svoj lasten delokrog. Odrasla dekleta, ki se mislijo posvetiti redovniškemu poklicu, nam že zdaj pridno pomagajo. Imajo dosti prilike, da se priuče raznih del; obenem jih vadimo v duhovnem življenju in zunanji omiki. Ako bo božja volja, bomo sčasoma imele dosti sester domačink.

Vsem dobrotnikom in tistim, ki jim pride to pisanje v roke, kličemo: Bog stotero povrni vse, kar ste dobrega storili z molitvijo, žrtvami in darili! Priporočamo našo revno bolnišnico in še revnejše prebivalstvo v blagohotno podporo dobrim ljudem. Saj naši novi kristjani vsak dan trikrat molijo za svoje dobrotnike.

Kratka misijonska poročila.

P. Rene Keto, premonstratenski, Buta: Družbi sv. Petra Klaverja in njeni podpori se imamo zahvaliti, da so naši misijonarji mogli razširiti svoj delokrog, tako da se sedaj njih delo lepo razvija in se kažejo prav veseli sadovi. Tisoči izvodov mašnih knjižic in Zgodb sv. pisma vzbujajo v srcih naših zamorcev veselo upanje na prihodnje življenje. Luč sv. vere sije v njih srca. Misijonarji, kristjani in katehumeni vsak dan molijo za dobrotnike Klaverjeve družbe, da bi jim Bog dal obilne sreče in blagoslova.

Sestra Majela, Matomba: Štiri leta smo že tu zaposleni v vzgojo ženske mladine. Božji blagoslov in njegova milost nas spremlja. Bilo je tudi mnogo razočaranja, toda vemo, da to, kar se le z lahkoto pridobi, nima posebne cene. Naše deklice so se hrabro borile za svojo deklinško čistost. Naš superior je sezidal deklinški dom z denarjem, ki mu ga je poslala Vaša družba. Lani smo

imeli v tem zavodu 33 deklic, ki so se hrabro upirale poganskim šegam, pa so tudi zmagale v boju za svojo nedolžnost. Petnajst od teh je stopilo v redovni stan. Imamo tudi zavod za gobavce s 130 bolniki. Ti so res največji reveži izmed vseh.

P. Spendel D. J., Kasisi. — P. Froš in jaz zdaj opravljava sv. maše za Družbo sv. Petra Klaverja iz hvaležnosti za mašne knjižice v narečju Cirenje, ki jih je dala Družba tiskati in lepo vezati, kakor tudi za poslane rožne vence.

S. Marija, Uganda. Naše domače sestre kažejo mnogo dobre volje in si prizadevajo za popolno življenje. Prav z vnemo in požrtvovalnostjo opravljajo svoje misijonske posle. Vse skupaj pa Boga prav goreče prosimo, naj dá našim dobrotnikom obilo blagoslova z nebes. Med počitnicami bomo organizirali duhovne vaje za dekleta v Entebbi, da jih utrdimo v dobrem.

Sveti Peter Klaver

apostol zamorcev.

(Dalje.)

Apostolski začetek.

Kartagena, tedaj največje obmorsko mesto srednje Amerike, je bilo obenem tudi prizorišče najostudnejše trgovine z zamorskimi sužnji. Na stotisoče teh nesrečnežev so naložili v vroči Afriki ter na velikih trgovskih ladjah dovažali v Ameriko. Kot slaniki so bili natrpani v spodnje prostore ladje in vrhu tega še vklenjeni v težke železne verige. Mnogo jih je zaradi pomanjkanja in nalezljivih bolezní že med potjo umrlo.

Ko dospel ladj v Kartageno, zrejo ubožci vsi sestradani in z obupnim strahom predse. Nič niso vedeli, kaj se bo z njimi zgodilo. Mislili so, da jih bodo beli ljudje kot živino poklali in snedli. Kako žalostno stanje človeka, ki ne pozna Boga in nikjer ne najde tolažbe za svojo dušno in telesno bol.

Toda ne! Tudi za uboge zavržene zamorske sužnje je Sin božji umrl na križu. Tudi zanje je dobri Oče nebeški ustvaril lepa nebesa. Saj so tudi oni stvari po božji podobi in imajo neumrljivo dušo in pravico do nebes, kot mi. Božja Previdnost je skrbela tudi za te ubožce. Poslala jim je apostola, ki jih bo tolažil, poučeval in krstil. — Z vrečo na hrbtu je hitel sveti Peter Klaver po Kartagenskih ulicah in od hiše do hiše prosil živeža za svoje uboge zamorske sužnje. Meščani, ginjeni ob toliki ljubezni in ponižnosti apostola zamorcev, so mu radi dajali milodarov.

Sv. Peter Klaver deli siromakom kruh, ki ga je sam izprosil po hišah.

Na prošnjo sv. Petra Klaverja je mestni predsednik izdal odlok, da ne sme noben zamorec zapustiti Kartagene, preden ni krščen. Sebični trgovci so nad tem ukazom godrnjali, a tem bolj je izkoristil ta ukaz misijonar sv. Peter Klaver. Vsakokrat, ko je dospela nova ladja s sužnji, se je podal sv. Peter Klaver s svojim spremljevalcem in s tolmačem, ki je razumel jezik zamorcev, v pristanišče k ladji. Žalostni so zrlí zamorci na novo deželo. Pa jim je tolmač prijazno zaklical: »Bratje, ne bojte se! To je Peter Klaver, vaš oče, ki bo za vas skrbel in vam veliko lepega pripovedoval o ljubem Bogu. Bratje! ne boste umrli, ampak vaš oče vas želi privedi k večni sreči!«

Medtem je delil sv. Peter Klaver ubogim sužnjem hrano in razna krepčila. Takoj si je pridobil srca črncev. Pozabili so svoje gorje in vsi srečni so skakali okrog svetnika kot mali otroci. Ko jih je tako nekoliko pokrepčal in razveselil, se poslovi od njih in pravi: »Sedaj moram iti, da potolažim še vaše bolne brate in sestre, ki so tako zelo pomoči potrebni.« — In že hiti v spodnje prostore ladje. Kako pretresljiv prizor se mu nudi tu. Bolniki vseh vrst ležijo po tleh. Zdihovanje in tarnanje se sliši že od daleč. Sv. Peter Klaver pristopi k vsakemu, tolaži, deli okrepčila in leči kjer more. Male otroke, ki so v zadnjih vzdihih, krsti ter jim tako odpre vrata v nebesa. Potem začne nositi bolnike iz zaduhlih prostorov na svež zrak ter jih neguje, da bi bolje ne mogel storiti najskrbnejši oče. Ko to vidi jo njegovi spremljevalci, storijo isto. Kmalu so spravili vse bolnike na prosto, težko bolne pa so na vozovih prepeljali v bolnišnico. S svojo ljubeznivostjo in svetniško potrpežljivostjo si je sv. Peter Klaver kmalu pridobil srca zamorcev.

(Dalje prihodnjič.)

Monikine skrbi.

Piše sestra Konkordija, od Belih sester v Toro (Uganda).

Monika je že nad 30 let v službi misijonov. Je vdova, zvesta in pridna kar se da.

»Monika, tako se mi zdi, da tudi v nebesih ne boš mogla pustiti lopate iz rok,« sem ji nekoč v šali rekla. Ona pa:

»Poglej, mama, saj ljubi Bog me je prav za lopato ustvaril.«

Njej je izročena tudi skrb za hrano otrokom, kadar gredo k prvemu sv. obhajilu. Čeprav so ti otroci iz sosednih vasi zelo sladkosnedni, vendar nikdar ob taki priliki ne zmanjka banan in pečenega krompirja.

Eno napako pa Monika ima: vidi vse prečrno. Zato si hoče včasih olajšati srce in me povabi, naj grem z njo. Že naprej vem, kaj mi bo pokazala. Vzamem s seboj zapisnik in se oborožim z veliko potrpežljivostjo. Naš hlapec Jožef pa gre takole bolj daleč za nama.

Pridemo do kuhinje. Ključa od vrat ni, nekdo ga je zgubil... Zabeležim si to in zadevo priporočim sv. Antonu, on bo pomagal, da se ključ najde.

Potem gremo dalje do stanovanjskega poslopja. »Poglej, mama, streha pušča. Prav na posteljo pada dež.« Res je, Monika po pravici toži; kajti ni prijetna reč to, ako

moraš ponoči imeti dežnik razpet nad glavo — zlasti, ako je tudi dežnik tak, da — pušča... Jožef pregleda streho in obljubi, da bo luknje zamašil. S tem je Monika potolažena.

Na dvorišču je vrsta postelnjakov, ki imajo namesto vzmetov jermene iz kravjega usnja pripete počez. Usnja so se lotile podgane, tako da je nevarnost, da se bo ponoči kdo kar naenkrat znašel pod posteljo. »No, to žival hočemo obsoditi na smrt!« je moj pravdorek. Monika se zasmije, Jožef tudi. Takoj smo prinesli mačko in še eno podganjo past povrhu.

Nato je Monika razprostrla po tleh odeje in otroško obleko: vse strgano in preluknjano. Kako se bo to popravilo? Že vem: še danes bomo pisali Klaverjevi družbi, naj se nas zopet usmili.

(Dalje prihodnjič.)

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

Ljubi služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se zahvaljujemo, ker nam je izprosila zdravje po Marijini priprošnji.

Helena in Terezija P.

Tisočera zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno pomoč. V zahvalo pošiljam botrinski dar deklici na ime »Marija«. Priporočam se ji še za ljubo zdravje in v neki drugi zadevi.

M. A., Aleksandrija.

Dvakrat obljubljena zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za dobrotno uslišanje. Priporočam se ji še nadalje.

J. K., Brežice.

Najpristrčneje se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji, ker mi je izprosila pri Bogu veliko milost. Z velikim veseljem izpolnjujem svojo obljubo in pošiljam botrinski dar na ime »Jožef«.

F. L., Sv. Venčeslav.

V boleznih sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana. Priporočam se ji še nadalje in pošiljam botrinski dar zamorčku na ime »Jožef«.

A. T., Konjice.

Pristrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za dobljeno ljubo zdravje in se ji še nadalje priporočam.

F. Pletersky.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje moji mami in otrokom.

J. Š., Loče.

Zahvalim se Mariji Tereziji za večkrat uslišane prošnje, ter se ji še nadalje priporočam.

M. V., Vransko.

Služabnici božji Mariji Tereziji se iskreno zahvaljujem za uslišano prošnjo, ter se ji še nadalje priporočam v neki važni zadevi.

A. K., Škofja Loka.

Na priprošnje služabnice božje Marije Terezije se mi je zdravje obrnilo na bolje. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku na ime »Rok«.

K. M., Loški potok.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje na nogi in za večkrat uslišane prošnje. Prosim objave v »Odmevu«.

P. J., Konjice.

Bal sem se operacije v grlu. Zatekel sem se k »mamici zamorčkov« in položil košček njene obleke na grlo. Obrnilo se je na bolje brez operacije, za kar se služabnici božji iskreno zahvalim.

M. P., Škrilj.

V neki hudi zadevi smo se obrnili do služabnice božje Marije Terezije, ki nas je obvarovala velike nesreče, za kar se ji tisočero zahvalimo.

J. Č., Kranj.

Služabnici božji Mariji Tereziji se zahvalim, da se je zboljšalo zdravje ter se ji še nadalje priporočam za ljubo zdravje v družini.

U. K. R.

Tisočkrat se zahvalim Bogu in služabnici božji Mariji Tereziji, da mi je v mučni bolezni izprosila ljubo zdravje, in za hitro uslišanje v neki drugi zadevi. Še nadalje se ji priporočam in pošiljam obljubljeni misijonski dar.

B. P. in S. M., Amerika.

V zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji za srečen izid izpita pošiljam misijonski dar.

M. B., Ljubljana

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišane prošnje. Njenemu posebnemu varstvu še nadalje priporočam vso našo družino.

J. J., Gor. Radgona.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za zboljšanje zdravja na nogah ter se ji še nadalje priporočam.

M. K.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za ozdravljenje hude bolezni in za vse prejete dobrote. Priporočam se ji še nadalje.

K. Š., Lesce.

V zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji, ker nas je obvarovala hude nesreče, pošiljam misijonski dar.

M. Ž., Gornji Grad.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za večkrat uslišane prošnje in pošiljam obljubljeni dar za misijone.

H. Z., Litija.

Večkrat sem se v težki sodniški zadevi obrnil do služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske in nam je pomagala. Obljubil sem javno zahvalo v »Odmevu«, kar sedaj iz srca izpolnjujem. Prosim jo še nadalje pomoči v težkih razmerah.

K. B.

V hudi bolezni v glavi se z vsem zaupanjem zatečem do služabnice božje Marije Terezije in sem prejela pomoč brez operacije. Prisrčno se ji zahvalim in priporočam tudi drugim, da se v svojih zadevah priporočajo in zatekajo k Mariji Tereziji.

F. S., Slovenjgradec.

V nevarni operaciji slepiča sem se z vsem zaupanjem zatekla k Brezmadežni in k služabnici božji Mariji Tereziji. Operacija je dobro uspela, za kar se služabnici božji iskreno zahvalim.

S. M. M., Frendenau.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno pomoč v težki zadevi. Tudi se iskreno zahvalim za pomoč v družinski zadevi.

N. N., Rajhenburg.

Mnogokrat sem se nahajala v hudi stiski in trpljenju. Z vsem zaupanjem sem se obrnila do »mamice zamorčkov«, služabnice božje

Marije Terezije. Pomagala mi je. Najpristrčneje se ji zahvalim in še nadalje priporočam v vseh potrebah. A. Č., Šoštanj.

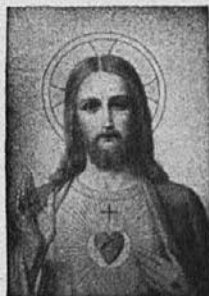
V neki zelo važni zadevi sem se zatekla do služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske. Pomagala je, za kar se ji pristrčno zahvalimo. Priporočamo se ji še nadalje v vseh dušnih in telesnih zadevah. P. O., Št.

Pristrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. V zahvalo pošiljam dar za uboge zamorčke.

Alojzija P.

Služabnici božji Mariji Tereziji Lédóchowski se priporočajo: N. N., Koprivnica, v neki važni zadevi. — M. V., Belgija, za zdravje. — M. Č., Plešivec, za pomoč v težki sodnijski zadevi. — T. K., R., za dušno in telesno pomoč in za zdravje moji sestri. — N. N., Blanca, za pomoč v družinskih zadevah in za zdravje materi. — N. N., K., za pomoč v težki zadevi in za spreobrnjenje neke osebe.

Kdo bi rad

pridobil mnogo duš božjemu Srcu Jezusovemu? V Afriki je mnogo zapuščenih duš, ki pa srčno žele, da bi prišle v hlev dobrega Pastirja. Pogumnim deklicam, ki so pripravljene, da vse zapuste in se posvetijo izključno le Bogu in misijonom, priporočamo zato, da se pouče o svojem poklicu, knjižico s naslovom »POKLIC POMOŽNE MISIJONARKE«. — Knjižico je spisala sama božja služabnica grofica Marija Terezija Ledóchowska, ki je bila prva pomožna misijonarka. — Za din 4.50 jo dobite pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova 1.

»Vselej usliši Gospod naše prošnje, ako soglašajo z njegovo sveto voljo.«

Sv. Mala Terezija.

Popolni odpustek

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

dne 5. junija, sveti binkoštni praznik;

dne 29. junija, sv. Peter in Pavel, prvaka apostolov.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košček, Ljubljana.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čeč.

Kruh svetega Antona za uboge zamorčke.

Vsem je znana lepa in pobožna navada, darovati kak milodar za »Kruh sv. Antona za uboge«, kot prošnja v dosego kake milosti ali v zahvalo za že prejete dobrote.

Družba sv. Petra Klaverja sprejema mile darove za »Kruh sv. Antona« za najubožnejše med ubogimi, za bedne afriške zamorce. Prijazni bralec, ali ne bi hotel tudi ti prispevati kak dinar za »Kruh sv. Antona za Afriko« v čast velikemu čudodelniku Padovanskemu? Gotovo ti je že večkrat pomagal v potrebi in ti bo še. Sv. Anton Afriko prav posebno ljubi. Hotel je iti tja med zamorčke kot misijonar, a se je moral vrniti, ker je med potjo zbolel.

Vsak tudi najmanjši dar za »Kruh sv. Antona« hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

